

kamarády. Protože jsem za tu dobu, co se přátelíme, ještě očividně nepochopil, že sázet se s nimi se vážně nevyplácí.

Protože když je Alec opilý, Arthur v ráži a Lucy mimo doslech, aby byl hlasem rozumu, nikdy to nedopadne dobře.

I když by se mi hlas rozumu asi neměl vysmát, jakmile se o prohrané sázce dozvěděl.

Zatnul jsem zuby a poklepal podrážkou o podlahu. Tlumená ozvěna v jinak ztichlé chodbě ovšem nedokázala přehlušit moje představy, jak Alekovi zakroužím krkem, až se tady kolosálně ztrapním. Nebo až mě přijmou. Popravdě jsem nevěděl, která z těch variant by byla horší.

Alekovi zakroužím krkem prostě tak jako tak.

Ebenové dveře v tu chvíli vrzly a já se rychle narovnal. Ven vyhlédla vysoká blondýna a její oči se zpoza brýlí okamžitě upřely mým směrem. „Arthur Hodk-Hodgkinson?“ ujistila se s přerázkou. Snad aby ho rychle zamaskovala, dodala: „Pojďte dál.“

Nestihl jsem ani pozdravit, než zaplula zpět za dveře. Namáhavě jsem se zvedl na nohy a následoval ji dovnitř.

Jako první jsem si všiml, že v místnosti k sobě věci konečně ladí – nábytek odpovídal barvě dveří, tapeta s ní pěkně korespondovala a i minimalistický obraz zavěšený nad stolem do interiéru poměrně zapadal. Stejně jako zrzka, která ke mně v tu chvíli zvedla hlavu.

Jakmile mě probodly její pronikavě zelené oči, zarazil jsem se. Jejich barvu zvýrazňovaly jemné linky, přes nos se jí táhla kupa teček a její výraz nepřipouštěl žádné námitky. Na okamžik jsem zapomněl, že jdu na pohovor, a ne na poslední pomodlení před popravčí četu.

Vrazil jsem do židle a při tom zvuku se rychle vzpamatoval. Věnoval jsem jí odzbrojující úsměv, po němž se však její zbroj akorát znásobila. Pozvedla hlavu, až světlo v místnosti ještě více podtrhlo ostrost jejích rysů, a vstala.

„Arthur Hodgkinson, je to tak?“ zeptala se hlubokým hlasem.

Připsal jsem jí plus za to, že to řekla bez zaškobrtnutí. „Je to tak. Těší mě.“

Natáhl jsem paži a potřásl jsme si rukama. Její dlaň mě okamžitě pevně stiskla.

„Takže.“ Přitáhla si nějaké papíry a znovu se posadila, tak jsem taky zabral židli naproti ní. Blondýna, která pro mě přišla na chodbu, mezitím začala listovat vlastní složkou. „Bakalářský stupeň vzdělání, doškolovací praxe stážista v Pascalites a barman v Zašivárně.“

„Bez chybičky.“ Usmál jsem se, a tím jsem si vysloužil další zpražení pohledem. Fajn, na tuhle holku očividně vtípky neplatí.

„Jak jste získal praxi v Pascalites?“ zeptala se. „Co vím, málokdy nabírají stážisty mimo technické školy.“

„Přes známost.“ Ani to nebyla tak úplně lež. Zaryl jsem si nehty do dlaní a doufal, že dál se na firmu vyptávat nebude.

Pozvedla jedno obočí. „Jistě. A v současnosti pracujete v baru...“

„Taky přes známost.“

Blondýna vedle ní se uculila, ale se zrzkou to samozřejmě ani nehnulo. „Pascalites vás nepřesvědčilo, abyste pokračoval v kariéře tímto směrem?“

Nasadil jsem nepřilíh předsvědčivý úsměv. „Popravdě mě spíš odradilo.“